

Het hilarische, schitterend vormgegeven 'Poor Things' is een onvergetelijke voltreffer ★★★★★

Emma Stone speelt de (zoveelste) rol van haar leven als het wetenschappelijke experiment Bella, met haar grote ogen en ongecontroleerde loopjes.

ALEX MAZEREEUW

Logisch is het wel, dat Poor Things na de première in Venetië razendsnel werd omgedoopt tot 'een feministische variant op Frankenstein'. Want inderdaad, parallellen tussen de achtste speelfilm van de Griekse regisseur Yorgos Lanthimos en het klassieke monsterverhaal van Mary Shelley zijn er in overvloed, zeker in het begin van het duister-komische sprookje. Zonder al te veel weg te geven: de 'inventieve' wetenschapper Godwin Baxter (Willem Dafoe met een van de merkwaardigst samengestelde filmhoofden in tijden) wekt de jonge vrouw Bella (Emma Stone) tot leven met het brein van een baby.

'God', zoals Bella haar schepper noemt, brengt zijn experimentele baby groot in de gecontroleerde, veilige omgeving van zijn villa in victoriaans Londen. Bella is zijn meest volmaakte experiment tot nu toe, ook al is ze vooral nog een peuter in het lijf van een volwassen vrouw, die eerst moet leren leven. De scènes geven Stone - in de zoveelste rol van haar leven - de kans om ons op groteske, hilarische wijze kennis te laten maken met Bella, die met haar grote ogen en ongecontroleerde loopjes vrijwel direct een personage is voor de eeuwigheid.

De kinderlijke strapatsen zijn slechts de eerste schakeltjes in de absurde volwassenwording waar Bella doorheen gaat in het voor elf Oscars genomineerde Poor Things. Want ook God weet dondersgoed dat hij zijn experiment niet eeuwig bij zich kan houden, zeker niet als met de puberteit ook de verlangens indalen. Zodra Bella het veilige bastion heeft verlaten, wacht al snel een wereld van lust, verleiding en heel veel seks. In eerste instantie doet Bella dat vooral als reisgenoot van de ploertige advocaat Duncan Wedderburn (een hilarisch pathetische Mark Ruffalo), die haar meeneemt naar Lissabon, Marseille en Alexandrië. De twee ketsen wat af, al spreekt de nog lang niet wereldwijze Bella liever van 'furieus springen'.

Bella raakt door al dat gesprink steeds verliefder op het leven, en ontdekt dat leven - zeker in de stijve kringen waarin ze zich met Duncan begeeft - op schaamteloze en onbevreesde wijze. Laat het maar aan The Favourite-scenarist Tony McNamara over om die botsinkjes met het keurige zo geestig mogelijk te vangen in dialogen ('Neem me niet kwalijk, ik moet die baby nu gaan slaan'). Normen en zeden zijn Bella vreemd - die staan haar ontdekkingstocht toch vooral in de weg. Zeker op de vele momenten waarop ze wordt geconfronteerd met de regels van het altijd loerende patriërchaat, besluit ze die regels juist te bevragen. Waarom zou ze in vredesnaam in stand houden wat niet goed voelt?

En toch is ook Bella in beginsel vooral een object, als eigendom van de mannen die haar naar eigen voorkeur proberen te kneden. Maar hoe meer ze leert en ontdekt in dit schitterend vormgegeven kunstmatige universum, hoe meer ze zélf de macht

(terug)grijpt. Uiteraard tot wanhoop van de 'poor things' uit de titel, waarmee duidelijk wordt bedoeld op de ploerten, profiteurs en patsers uit dat dekselse patriarchaat.

Al neukend, lerend en bevraged kneedt Bella die arme dingen steeds vaker naar háár wens, waarbij Stone, zeker voor preutse Hollywoodbegrippen, minstens zo onbevreesd is als haar personage. Waar films van Lanthimos vaak tragisch en sinister zijn, is de uitkomst in Poor Things uiteindelijk verrassend hartverwarmend, zonder het groteske en absurde te verliezen. Het resulteert opnieuw in een onvergetelijke voltreffer van Lanthimos én Stone.

Poor Things

Komedie

★★★★★

Regie Yorgos Lanthimos

Met Emma Stone, Mark Ruffalo, Willem Dafoe, Ramy Youssef, Kathryn Hunter